

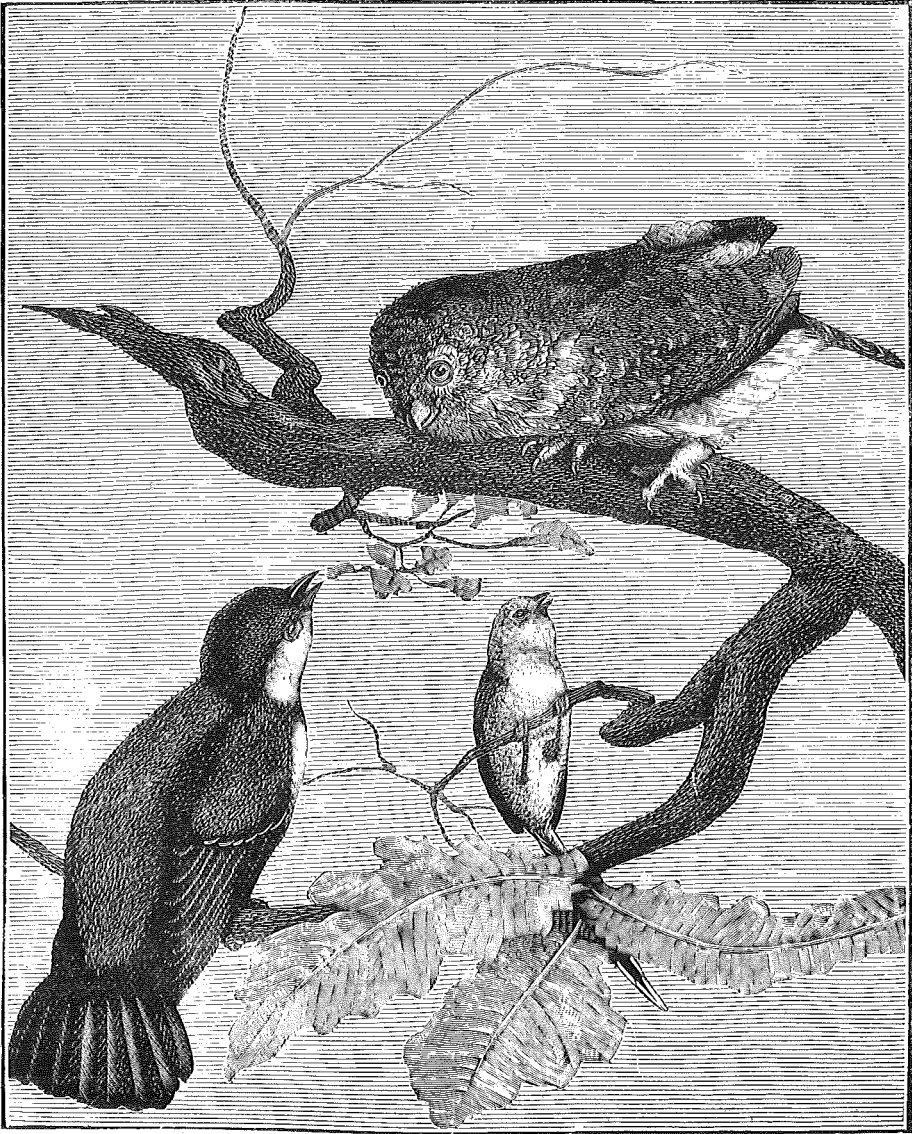
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 29.

17de juli 1892.

18de aarg.

Smaaafuglene Hælder ud ugleungen.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 ekapl. levers det for 40 cents, og over 25 ekapl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

Efterat dyret var blevet tilstrækkelig betragtet, blev det atter bragt bort; det gjalt straks at foretage de nødvendige forberedelser for at faa det udstoppet; thi dette var et arbejde, som i denne hede aarstid selvfølgelig ikke kunde opsættes det mindste med. Imidlertid maatte Rodrigo sætte sig ned og fortælle sit jagteventyr for sin kone og den katolske prest. De blev siddende til langt paa nat og tale sammen, og da de sagde godnat, var det med tak til Gud, fordi han saa lykkelig havde hjulpet Rodrigo at tilendebringe den saa farlige jagt og tillige havde givet ham leilighed til at redde hin indianer. Nu behøvede de sandsynligvis ikke længere at nære nogen frygt for overfald af rødhuderne.

Næste morgen skulde de faa visshed om, at de ikke havde taget fejl heri. Efter frokosten var Pedrillo kommen ind for at meddele, hvad de havde foretaget med alligatoren. Medens Rodrigo endnu holdt paa at tale med ham, nærmede kvæghyrden Antonio sig med glædestraalende ansigt.

„Denne gang ser det ud til, at det er et glædesbudskab, du kommer med“, raabte plantageeieren ham imøde.

„Ja, det gjør jeg ogsaa. Det er store og gode nyheder, jeg har at bringe“, var svaret. „Tidlig imorges kom ti seminoler tilsynne; hver af dem havde med sig en af de stjaalne fjør, som de slap løs, da de var

naaede frem til det øvrige kvæg. Derefter traadte en gammel seminol hen til mig og sagde: „Stynd dig og sig din herre, at Huahua, vor høvding og stammens hæder og stolthed, sender det røvede kvæg tilbage. Han har reddet hans liv, og Huahua vil røge fredspiben med ham. Han skal bestemme tid og sted, naar dette skal ske. „Gaa affed“, sagde han til mig, „vi vil vogte din hjord, indtil du kommer tilbage.“

„I begyndelsen frygtede jeg for, at det blot var en list for at røbe den hele hjord“, vedblev Antonio; men tilsidst var det mig umuligt længere at mistænke den vilde for saadan ondskab, især da han sagde, at hans høvding havde vigtige hemmeligheder at meddele eder, ligesom han tilbød selv at følge med hid, saa I havde ham i eders magt, om det skulde vise sig, at de drev falsk spil.“

„Og derpaa gif du ind?“ spurgte Rodrigo venlig.

„Ja, herre“, svarede Antonio, „den vilde venter blot paa eders befaling for straks at komme ind.“

„Tillader De, at jeg gaar til mit arbejde?“ sagde Pedrillo pludselig med næsten skjælvende stemme.

Rodrigo, som i sin glæde ikke lagde merke til det tonesfald, hvori mulatten talte, gav med et nik sit bifald tilkjende, og Pedrillo fjernede sig. Men han var ikke kommen langt, før han som en jaguar sneg sig tilbage og hemmelig gjemte sig bag en buxt straks i nærheden af bygningen for om muligt at lytte til, hvad der blev talt.

En stund efter kom indianeren, en høitbedaget olding, gaaende med stolte skridt og fremførte det samme bud fra sin høvding, som allerede Antonio havde meddelt.

Rodrigo lod rætte den vilde et glas vin, gav ham hilseener tilbage til sin høvding og det svar, at den hvide mand om otte dage vilde lade opslaa et telt ved randen af den skov, som stødte til plantagen, og der modtage og beverte sine fjære naboer, venner og

gjest. Derpaa gik Rodrigo ind og kom straks efter ud igjen, medbringende et smukt, let jagtgevær, en med brogede farver udsmykket pung, fyldt med hagl og fugler, samt et krudthorn af bøffelhorn med sølvbeslag.

Alt dette overrakte han den vilde, hvis øine straalede af glæde, og han sagde:

„Bring dette til Huahua, den tapre høvding, som tegn paa mit vensteb, og sig, at jeg med glæde venter paa at kunne røge fredspiben med ham og faa vide de hemmeligheder, som han har at betro mig.“

Den vilde fjernede sig snart efter sammen med Antonio. Da hovslagene af deres heste gav tilkjende; at de var komne godt og vel afsted, sneg mulatten sig frem fra sit skjulested. Da ingen kunde se ham, knyttede han haanden mod huset og udstødte halvlyst følgende ord:

„Før du faar hin hemmelighed at vide, skal min hevntørst være slukket!“

Rodrigo var overmaade glad over det budskab, han havde faaet fra Huahua, seminolernes høvding. Det var noget, som aldrig var haendt, siden de hvide havde nedsat sig paa halvøen Florida, ja maasse aldrig siden de hvide var komne i berørelse med rødhuderne, at en indianerhøvding, som havde betraadt krigsstien, havde lagt en saadan forsonlighed for dagen som i dette tilfælde. Han tilstod jo sin uret og søgte at knytte en varig fred. Naar han røgte fredspiben med sin fiende, var dette det bedste tegn paa, at han alvorlig ønskede fred og udsoning. Rodrigo havde derfor lagt an paa fra sin side at gjøre alt for, at dette vensteb kunde blive af varighed. Han vidste, at gevær, fugler og krudt var en gave, som var mere værd end de fleste andre ting i de vilde øine. Derfor havde han netop med vilje valgt disse ting.

En af de følgende dage begyndte han at træffe de nødvendige forberedelser til indianerhøvdingens modtagelse. Et lidet stykke

fra skovranden lod han det høje græs skaffe bort omkring et høit, enligtskaaende træ. Den aabne plads omkring dette lod han derpaa indhegne med en del tynde træstammer, som han rammede ned i jorden i passende afstand. Derefter lod han et seilbugstag udbrede fra hegnet og til det store træ i midten, fra hvis nedre del alle grene var borthugne. Paa denne maade fik han istand et meget rummeligt telt, som var særdeles egnet til at skaffe en talrig forsamling et styggefuldt opholdssted. Inde i teltet blev marken belagt med bløde matter, og dermed var de vigtigste forberedelser tilende. At der blev sørget for vin og tobak og forskjelligt traktament, som de vilde satte pris paa, er noget, som siger sig selv. (Fortsættes.)

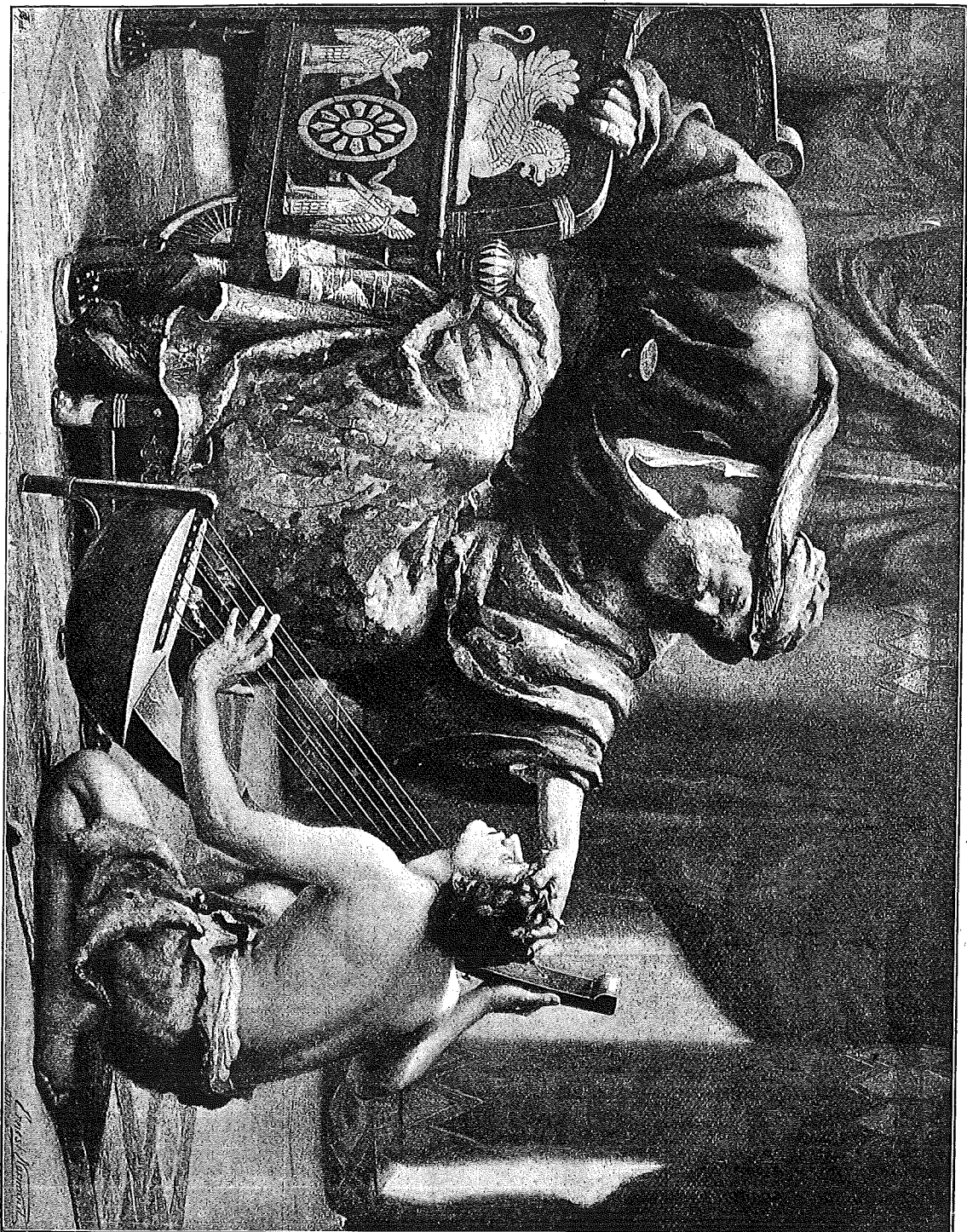
Ugleungen.

(Med billedet.)

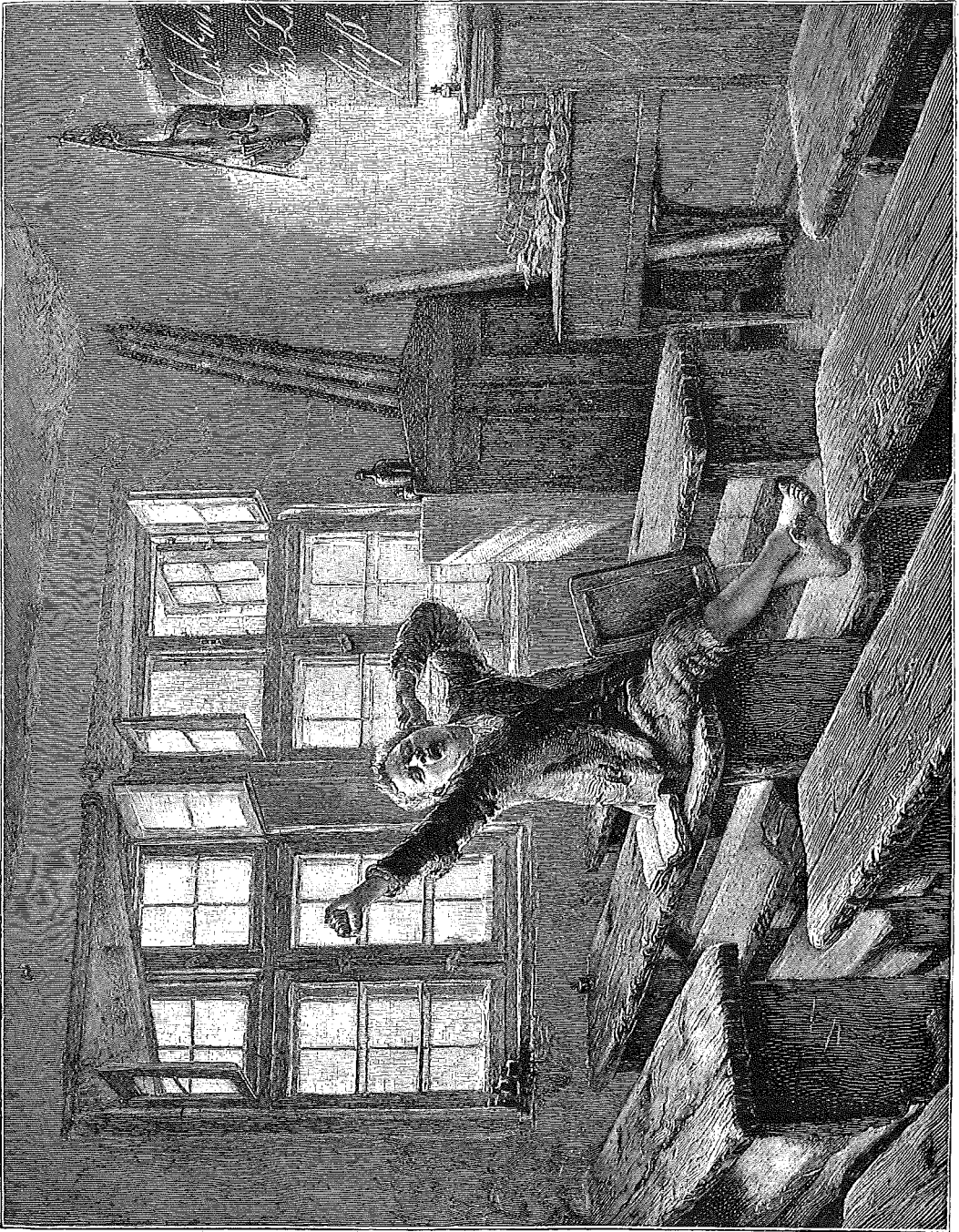

eg vil rigtignok for en gangs skyld tage mig en tur ud om dagen ogsaa", tænkte den lille natugle og klavrede henad de gamle ruiner, som allerede dens oldeforældre havde bebøet.

Den ruin, hvor uglefamilien havde sit tilhold, havde en meget behagelig beliggenhed; rundt om var der skov og sjelden et menneske at se. En og anden gang kunde der vistnok komme en del børn, som var ude for at sante bær eller kviste, og som tog sig en hvil paa den aabne plads foran ruinen. Kun en eneste gang var der kommet voksne mennesker, som uglerne søgte frygt for, og det var to herrer med blaa briller og en dame med blaat slør. De havde talt en hel del besynderlige ting om „herlig beliggenhed“, og „deilig udsigt“; men hvad de mente med disse udtryk, forstod ikke engang ugleungens værdige slegtning „o n k e l l h u“, som boede oppe i taarnet. De havde haat med en kurv, hvorfra de havde taget frem smørrebrød, indpakket i papir, og saa havde de spist smørrebrødet, men ladet papiret ligge igjen.

Saul og David.

Onkel Uhu havde da brummet noget om, at de hellere burde have spist op papiret og ladet smørrebrødet blive igjen. Uglerne havde vistnok ogsaa søgt at spise papiret; men det havde ikke smagt rart. Musesteg var meget bedre, og et rede med smaa fugleunger endnu mere at foretrække.

Den lille ugle tænkte paa alt dette, medens den klavrede ud af redet og fandt sig en plads i skyggen bag en af murene. Den pleiede ellers ikke at være ude, naar det var lyse dagen, og sløi helst ud om natten; men den havde gjerne lyst paa lidt afbetsling. Alle de smaa, muntre fugle i skoven sløi jo ogsaa omkring om dagen og sang saa fornyet. Hvorfor skulde da ikke ogsaa den forsøge paa at flyve ud en stund, medens der var solskin?

Da hører den onkel Uhu harte oppe i taarnet, og straks flyver den op til ham; thi alle de ugler, som fandtes i ruinen, nærede stor ærbødighed for den gamle. Onkel Uhu havde nemlig et mere end almindelig kraftigt neb, og rygtet fortalte, at den endog engang havde spist op sine egne børn, fordi han var utilfreds med dem.

„Er det noget, du vil, onkel Uhu?“ spurgte ugleungen noget forkynt og saa ind i den muraabning, hvor den gamle sad. Denne saa alvorlig paa sin unge slegtning.

„Du vil vel ikke ud?“ spurgte onkelen, og da den lille ugle nikkede bekræftende, reiste den alle hjærene paa sit hoved og sagde:

„Min ældste søn vilde ogsaa engang flyve ud midt paa dagen; men han kom aldrig igjen. Jeg er ræd for, at menneskene fangede den.“

„Menneskene!“ Den unge ugle maatte næsten le. „Er de allesammen saa dumme som de, der nylig var her, lod til at være, saa behøver jeg vist ikke at være ræd for dem.“

Onkel Uhu sagde ikke mere, og ugleungen fløi langsomt og forsigtig ud i solskinnet. Nu — hvor det blændede. Det var jo

omtrent umuligt at se. „Jeg begriber ikke, hvad solen skal til?“ mumlede han ærgerlig. „Saa meget lys maa dog virkelig være afdeles unødbændigt.“

Den var nu kommen ud i skoven og havde sat sig paa en gren. Her var der saa deilig grønt og heller ikke fuldt saa lyst. Fuglene sang, og nede paa marken sprang en liden mus affted.

„Det er noget for mig!“ tænkte uglen og vilde styrte ned paa sit bytte. Men da føler den noget, som halter den i nakken.

„Hvad vil du her? Væk med dig, du stygge rovfugl!“ streg en pibende stemme, og atter haffede en liden fugl til uglen, saa denne rent blev forfærdet og saa sig om.

„Jeg vilde — jeg vilde bare —“ mumlede den; men da streg atter en anden stemme:

„Kan du ikke i det mindste lade os være i fred om dagen, du affhellige ugle? Zgaar nat blev et fuglerede ødelagt af eder, og nu har du atter ondt ifinde.“

„Nei, ikke paa nogen maade“, undskyldte uglen sig. „Det maa vist have været onkel Uhu. Han er ofte noget ubesteden; men jeg — —“

Men smaauglene vilde ikke høre paa den; men blev ved at skjælde den ud. Det formelig regnede med utvemsord over den unge ugle. Alt dette spektakel kaldte sammen en masse andre smaaugle fra skoven, og de var saa fiendtlig stemte, at uglen tilsidst blev ræd for, at de skulde halke øinene af den, og fandt det heldigt at tage flugten.

Forsult af en sværm forbitrede smaaugle kom den snart efter styrkende ind i ruinen og havde vanskeligt for med engang at finde sit rede, og søgte derfor tilflugt oppe i en murprætte hos „onkel Uhu“.

„Hvor verden dog er slet!“ hulkede den unge ugle, og Uhu gav med et nik tilkjende, at deri var han fuldstændig enig.

„Om dagen er det elendigt“, bemærkede han i en langsom tone, „men om natten — da er det alligevel ikke saa galt. Da er der

god anledning til at faa tag i baade mus og smaa fugle og hareunger. Hvad skulde du ogsaa ud om dagen? Hørte du ikke, hvad jeg for lidt siden sagde dig? Men disse dumme smaa fugle, som indbilder sig, at de kan holde os for nar! Det er nu heller ikke altid, at de slipper saa let derfra."

"Vi ugler er vel klogere end alle andre fugle?" spurgte den unge ugle.

Onkel Uhu nikkede.

"Ja, det sikkert", sagde han. "Allerede i gamle dage maatte man tage sin tilflugt til uglerne, naar man skulde have tegn paa klogskab. Vi var visdomsfuglene. I det gamle Athen, der holdtes vi i hæder og værdisghed. Men det var som sagt i fordums dage; nu er verden bleven saa ond og slet."

"Ja, det er ogsaa min mening", sukkede ugleungen og fløi ned til sin egen rede, hvor den blev siddende og vente paa, at det skulde blive mørkt. Den passede sig vel for at vove sig ud mere om dagen, naar det ikke var høist nødvendigt, og da den senere en nat fandt et rede med smaa fugleunger, spiste den op allesammen. "De fortjente det ikke bedre", sagde den til sig selv.

(Børnetidende.)

Et og andet.

En illustration paa ndrykket: "Benaadet i den elstelige" (Ef. 1, 6). En lærerinde spurgte engang en pige i sin klasse: "Alice, hvad vil du gjøre, hvis du nu dør og kaldes frem for Guds domstol for at svare til alle de synder, du har gjort paa jorden?" Alice saa op, og hendes ansigt lyst, da hun svarede: "Jeg vil skjule mig bag Kristus. Gud vil da ikke se paa mig. Han vil kun se ham."

Et godt svar. En hollænder, som havde bosat sig i Syd-Afrika, saa engang en stakars hottentot læse i bibelen og sagde foragtelig: "Denne bog er ikke for saadanne som dig." "Jo, den er", svarede hottentotten.

"Hvoraf kan du vide det?" "Deraf, at mit navn staar i den." "Dit navn? Hvor?" "Her", sagde manden og pegte paa dette sted: "Jesus Kristus er kommen til verden for at gjøre syndere salige", og han tilføiede: "Synder, det er mit navn, derfor er denne bog for mig."

En af verdens største statsmænd, den bekjendte Gladstone i England, er en troende kristen. Vi har læst følgende smukke træk af ham: I mange aar var der en gammel mand, som feiede gaden foran parlamentsbygningen i London. En dag var han borte. Ved at spørge sig for fandt en missionsær ham liggende syg i et lidet værelse, som kun var møbleret med en seng og en bænk.

"De ligger saa ene her, er der ingen, som besøger Dem?" spurgte missionsæren. — "Na jo, der har været flere; hr. Gladstone har netop været her for at læse i bibelen for mig." — "Har hr. Gladstone været her?" spurgte missionsæren forundret. "Ja, vel har han det", svarede den gamle gadefeier, "han sad der paa bænken og læste for mig."

Om at dele. Da sultan Abdul Medschid en morgen gik til Moskeen for at forrette sin bøn, traadte en tigger frem for ham og sagde: "Stormægtigste herre, tror du ogsaa, hvad profeten siger?" Sultanen smilede og sagde: "Ja, det gjør jeg." "Nu vel", vedblev tiggeren, "Muhammed siger, at vi er alle brødre. Giv mig da, bror, den part, som tilfalder mig af din oberflod." Abdul Medschid tænkte sig om et øieblik og gav derpaa tiggeren en piafter. Denne holdt pengestykket i haanden, betragtede det længe og sagde omsider: "Men det er ingen rigtig deling, bror; thi du har vist 50 millioner gange saa mange penge." Sultanen hævede advarende haanden og sagde: "Behold, hvad du har modtaget, og vær tilfreds dermed; thi jeg har 150 millioner brødre, og hvis de alle kom for at dele med mig, maatte du tilbagegive de to tredjedele igjen." Derpaa gik han ind i Moskeen. Tiggeren maa have fattet sagen, han nikkede, stak pengestykket til sig og gik sin vei.

Saul og David.

(Med billede.)

Store var de forhaabninger, som engang var bleven sat til Saul, Israels første konge. „Ser I ham, som Herren har udvalgt! Der er ingen som ham blandt folket,“ udbød Samuel. Den nyvalgte konge var ogsaa i sandhed en staselig skikkelse; han var høiere end alt folket, og der var ingen mand blandt Israels børn vakrere end ham. Og at det ikke blot var legemets egenheder, men ogsaa herlige aandens gaver, kan man nok forstaa, naar Herren lod ham salve til sit folks første konge.

Hvem vilde ikke have priset den frække, skønne konge lykkelig, der han stod omgivet af folkestærerne, fra hvem der hørtes raabet: „Kongen leve!“ Men her som saa ofte i menneskelivet har man anledning til at se sandheden af den græske vismand Solons ord: „Pris ingen lykkelig før hans død.“ Thi Sauls sidste dage var alt andet end lykkelige. Han havde vist uldybighed og trods mod Gud og var bleven forstødt af ham; et forfærdeligt tungsind greb gang paa gang den gamle konge; „Herrens aand veg fra ham, og en ond aand fra Herren forfædede ham.“

Den ulykkelige konge fandt i saadanne stunder lettelse ved deilig musik, og da David blev nævnt for ham som en, der havde en sjelden evne til at spille paa strengeleg, blev han hentet til det kongelige hof. David var dengang formodentlig omtrent 20 aar gammel og havde ført et tilbagetruffent liv; han var jo fra en liden by i Juda stamme, var den yngste blandt 8 brødre og agtet ringe i sin familie. Skriften siger om ham, at han var rødkindet, havde deilige øjne og var smuk af udseende, og en modig hyrde havde han været; saa ung, som han var, havde han allerede gaaet seierrig ud af kampen med en løve og en bjørn, som havde overfaldt hans hjord.

Saul faar den unge David kjær og føler sig taknemmelig mod ham for den lægende indflydelse, som hans strengespil øver paa hans syge sind; men samtidig søgte han jo til andre tider, naar vanviddet kom over ham, at dræbe den unge hyrde, der allerede var salvet til hans efterfølger paa Israels kongetrone, og tilsidst maatte David flygte fra det kongelige hof for at redde sit liv og udstaa langvarige forfølgelser.

Billedet fremstiller en af de første stunder, da David spiller for Saul. Den skønne hyrdegut er netop kommen til kongen og har, iført sin hyrdebragt, maattet spille for denne, som straks har følt musikens velgjørende indflydelse og taknemmelig lægger sin haand paa Davids hoved.

Opkløning paa billedgaaden i nr. 27.
Araberens hest er god.

Billedgaade.

